

Fortsættelse til et eventyr

Af Lars Ahn Pedersen

"Skal vi begynde?"

Forfatteren tager en dyb indånding og dypper sin pen i blækhuset. Dette er øjeblikket, han har set frem til, men også frygtet, lige siden han modtog brevet fra hoffet.

Invitationen kom bag på ham. Han ved, at hans skuespil og romaner er begyndt at vække opmærksomhed, men han havde ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at det havde bredt sig helt ind i kongehuset. Han føler, at dette er belønningen for de mange timer, han har tilbragt alene i sit utætte og kolde kammer, mens han har kradset scener fra sin fantasi ned på ark efter ark i stearinlysets skær, indtil han knapt nok har kunnet holde sine øjne åbne. Og alligevel kan han ikke lade være med at tænke, at det er kommet for tidligt, og at der er andre, som har fortjent denne ære mere end han.

Men nu sidder han her, foran kongen og dronningen, og de har lige bedt ham om at være manden, der skal fortælle deres historie.

"Øjeblik." Dronningen løfter diskret sin finger. "Hvis det var op til Dem, hvordan ville De så indlede historien, min gode mand?" spørger hun.

Forfatteren stivner. Hendes spørgsmål forvirrer ham. Bare det at han bliver bedt om at komme med sin mening, er skrækindjagende nok i sig selv. Hvad skal han svare? Skal han følge sin første indskydelse og risikere at blive smidt ud, endnu inden han har fået nedfældet så meget som et ord? Han beslutter sig for den sikre løsning.

"Det vil jeg lade være op til Deres Majestæt at bestemme," siger han og krymper indvendigt, da han aner et strejf af skuffelse i dronningens udtryk.

"Jeg har altid foretrukket den klassiske 'Der var engang ...' Den slår aldrig fejl," siger kongen.

"Et udmærket valg, Deres Majestæt," siger forfatteren og kan til sin forfærdelse mærke, hvordan han allerede er ved at miste grebet om situationen.

Dronningen tjatter til sin mand med sin vifte. "Han spøger blot," siger hun. "Vi stoler på, at De træffer det valg, som De finder mest egnet. Ellers havde vi ikke spurgt Dem. Men undgå at være forudsigelig."

De ler, og forfatteren føler en sten løfte sig fra sit hjerte. Således opmuntret tager han mod til sig og stiller et af de spørgsmål, han har båret på fra det øjeblik, han blev hidkaldt.

"Deres Majestæt, tillad mig at spørge: Hvad fandt De nede i træet?"

#

"Er det træet?"

Prinsen ved ikke helt, hvad han havde forventet, men umiddelbart er han en smule skuffet. Træet er stort og gammelt og ser ud til at være blevet sået tilbage i tidernes morgen, men det gør de øvrige træer i skoven på den anden side også, og der er ikke noget, som antyder, hvorfor dette skulle være noget særligt.

"Ja," bekræfter kvinden. "Det var i dette træ, at din far fandt dem."

Han skutter sig ved hendes ord og vender sig mod sine mænd. Endnu en gang undrer han sig over, hvordan hun fik ham overtalt til tage helt herud. Guderne skal vide, at det var svært

nok at overbevise kaptajnen om, at denne udflugt ikke var det rene galimatias.

Den ældre officer står i baggrunden og ligner fortsat en mand, der indvendigt ryster på hovedet, men hvis æresbegreber og pligtopfyldelse byder ham at adlyde sine ordrer. Kaptajnen havde dog insisteret på, at kvinden skulle lænkes på arme og ben, før hun fik lov til at komme med, og havde fået sin vilje.

Han synker en klump og prøver at lade være med at stirre på det hul i træet, som han ved, han om lidt skal kravle ned i. To af soldaterne er allerede ved at gøre klar til nedstigningen. Kaptajnen har nægtet at lade ham tage derned alene, så de to skal danne fortrop, hvorefter den erfarne kriger følger efter, inden det bliver hans tur.

De har spurgt kvinden om, hvad der venter dem dernede. De har lokket hende med guld og titler, truet hende med død og lemlæstelse, men det eneste de har kunnet få ud af hende er dette:

"Sandheden," sagde hun. "Du vil finde sandheden dernede."

Så derfor står han nu foran et træ, som han halvvejs anså for at være en myte, og ser to af sine bedste mænd forsvinde derned. Kaptajnen har bevæget sig hen til træet og venter på signal om, at der ingen fare er, før han selv følger efter.

Prinsen træder hen til hullet og kigger ned. Han kan se lysskæret fra soldaternes fakler, men kan knapt ane deres skikkelser.

"Kan I se noget?" råber han.

"Blot en lang gang, Deres højhed," svarer kaptajnen.

Han tager en dyb indånding.

"Jeg kommer ned," siger han og griber fat i rebet, inden nogen kan nå at protestere.

Han kigger tilbage på kvinden.

"Prøv ikke at spille helt dernede og duk hovedet," siger hun.

"Hvad mener du?"

"Blot et godt råd."

"Din bekymring er rørende," siger han.

Hun rasler med sine lænker. "Det er dig, der har nøglen. Hvem skal ellers låse dem op?"

Prinsen bander indvendigt, inden han klatrer ned i det træ, som skabte hans far.

#

Forfatteren ryster på hovedet. Det går ikke helt, som han har planlagt.

"Vi haster for hurtigt frem," siger han, mere til sig selv end dem. "Jeg tror, vi er nødt til at gå tilbage i tiden."

"Det er helt op til Dem. Vi er i Deres vold lige nu," siger dronningen i et tonefald, som får forfatterens hjerte til at banke, og aner han et skælmensk blik i hendes øjne?

Han undertrykker en hosten og vender tilbage til sine noter.

"Prøv at fortælle mig om, hvordan I mødte hinanden," siger han.

Kongen smiler. "Åh ja, det er en ganske morsom historie."

"Han var overbevist om, at jeg var en tyv," siger dronningen.

"Det var du også. Du stjal mit hjerte," siger kongen.

"Ak, du har afsløret mig," siger hun.

Og så ler de.

#

Hun fangede hans opmærksomhed med et smykke.

Ikke et hvilken som helst smykke, men ét, som havde tilhørt hans mor. Han havde ikke hørt fra hende i årevis og havde mere eller mindre afskrevet hende, men nu var hun pludselig

tilbage i hans liv i form af et spænde, som en fremmed kvinde havde forsøgt at sælge til en guldsmed. Denne havde genkendt smykket og havde tilkaldt den kongelige garde, som diskret fik sat kvinden bag lås og slå.

Derefter havde de henvendt sig til prinsen, som regerede i sin fars fravær, mens kongen var optaget af en grænsestrid i et fjernt hjørne af riget.

Så derfor befinder han sig nu i en dunkel og fugtig fangekælder, mens han venter på at møde den person, som måske kan bringe ham nyt om sin mor.

Kvinden overrasker ham. Hun er ung, på hans alder, måske et par år ældre. Hun er ikke ligefrem smuk, men der er alligevel noget sært dragende over hende, noget fremmedartet med hendes gyldenbrune hud og mørke hår. Han studerer hende gennem det lille hul i celledøren.

"Vær hilset, Deres nåde," siger hun.

Det giver et sæt i ham. Han regnede ikke med, at hun vidste, han var dér. Hendes stemme har en behagelig klang med et strejf af en accent, han ikke kan placere. Der er nærmest noget drillende over hendes tonefald.

Han samler sig. "Vær hilset, borger. Min tid er sparsom, så jeg vil gå lige til sagen. Hvorfra stammer det spænde, du forsøgte at sælge tidligere i dag?"

"Det er ét, jeg har fundet, Deres nåde," siger hun.

Han fnyser. "Det har jeg meget svært ved at tro på, men lad gå. Og hvor skulle et så fornemt smykke være efterladt? På gaden, monstro?"

"Nej, Deres Nåde. Jeg fandt det i skoven."

"Jeg spørger igen," siger han, "og vid at min tålmodighed er kort. Jeg ved, at du har stjålet smykket fra en fornem kvinde og ønsker blot at få oplyst, hvor du har truffet hende. Tal sandt, og jeg skal sørge for, at din straf bliver mild."

"Jeg sværger, Deres nåde. Jeg fandt smykket ude i skoven, ved foden af et træ. Det er sandheden."

Til sin egen overraskelse mærker han, hvordan vreden stiger op gennem ham og efterlader en bitter smag i munden. Han indser, hvor meget han havde sat sin lid til, at dette ville bringe ham nærmere moderen, og nu truer skuffelsen med at overvælde ham. Han føler sig stærkt fristet til at forlange kvinden pisket til blods, men vender sig i stedet om for at overlade hende til domstolens nåde. Han når at tage to skridt, da hun siger noget, som får ham til at stoppe op.

"Jeg fandt det ved din fars træ."

Han stivner. Kigger sig omkring. Hans mænd står henne ved udgangen. Det lader ikke til, at de har hørt hendes ord.

"Hvad sagde du?" siger han og forbløffes over, hvor svært han har ved at få sin tunge til at makke ret.

"Du hørte mig. Jeg fandt også andre ting derude."

"Hvilke? Hvis du lyver, så ..."

"Ja, ja, så får du mig flået levende og lagt på hjul og stejle, delt i kvarte og sendt til Bloksbjerg. Jeg fortæller det gerne, men ikke gennem en celledør."

"Hvis du tror..."

"Jeg er lænket. Hvad skal jeg kunne gøre?"

Han tager en dyb indånding.

"Vagt, luk mig ind i cellen," siger han højlydt, lige så meget henvendt til hende.

Vagten begynder at finde nøglen frem, men stoppes af kaptajnen.

"Deres højhed, er De sikker på ...?"

"Jeg ønsker at tale med fangen ansigt til ansigt," siger han med samme høje stemmeføring, der får ham til at føle sig som en dårlig skuespiller.

"Alene," tilføjer han, da han ser kaptajnen nærme sig.

"Deres højhed, jeg må protestere."

Prinsen sender ham sit mest afvæbnende smil. "Hvad skal hun kunne gøre? Hun er jo lænket. Det er ikke en troldkvinde, vi har med at gøre." *Håber jeg*, tænker han.

"Meget vel," siger kaptajnen, tydeligt utilpas.

Vagten låser celledøren op og lader prinsen træde ind. Han venter til, han er sikker på, hans mænd er uden for hørevidde.

"Tal," siger han til kvinden.

Hun ser op på ham, og det er først da, at han for alvor bemærker hendes øjne. De er så mørke, at de næsten virker sorte, som to stykker kul, og der er en sådan kraft i hendes blik, at det er tæt på at tage pusten fra ham.

"Har din far nogensinde vist dig træet?" siger hun.

"Nej," indrømmer han. Faktisk var han så småt begyndt at tro, at historien om træet var noget, hans far havde fundet på.

"Hvis du giver mig min frihed tilbage, kan jeg vise dig, hvor det er."

"Hvorfor skulle jeg det?"

Kvinden smiler. "Fordi jeg tror, det vil interessere dig, hvad du vil finde nede i træet."

"Du vil måske bilde mig ind, at du har været dernede?"

"Mmmm," siger hun og rasler med sine kæder.

Han ryster på hovedet. "Hvorfor skulle jeg tro dig? Hvem siger, at du ikke er en fremmed spion, der er ude på at lokke mig i en fælde?"

"Det er den chance, du må tage," siger hun. "Men jeg kan afsløre så meget, at hundene er ikke dér længere."

Hundene. Indtil hun nævnte dem, havde han ikke skænket dem en tanke i årevis. De var et fjernt og skræmmende minde, som han troede, han havde fået gemt omhyggeligt væk.

"Hvorfra kender du til hundene?"

"Fra din far. Han og jeg har en fælles bekendt."

Han fnyser. "Umuligt. Hvem skulle det være?"

"Min bedstemor," siger hun. "Din far myrdede hende."

Læs resten af novellen i *Forvandlinger* (Forlaget Langdyssen, 2013)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/) Licens.